

Mgr. Zbyněk Vočka

Výběrové řízení na ředitele příspěvkové organizace a kontrolní pravomoc SÚIP

Úvod

Autor se v tomto příspěvku zamýšlí nad otázkou, zda má Státní úřad inspekce práce (dále jen „SÚIP“) pravomoc ke kontrole postupu kraje/obce (resp. obecně územního samosprávného celku) jako zřizovatele příspěvkové organizace při výběru ředitele¹⁾ této organizace.

Autorovo zamyšlení vychází z případu, v němž zahájil SÚIP kontrolu na základě podnětu (neúspěšného) uchazeče o pracovní místo ředitele příspěvkové organizace, o které se ucházel na základě radou kraje vyhlášeného výběrového řízení. Rada kraje stanovila podmínky výběrového řízení a po realizovaném výběrovém řízení rozhodla, na základě doporučení vývěrové komise, a jmenovala nového ředitele. SÚIP v oznámení o zahájení kontroly uvedl, že kontrola je prováděna v rozsahu § 126 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a dále odkazoval na ustanovení § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“). Z těchto právních předpisů dovozuje SÚIP svou kontrolní pravomoc.

Pravomoc SÚIP

SÚIP je zřízen spolu s oblastními inspektoráty práce zákonem o inspekci práce. Tento zákon rovněž definuje působnost a příslušnost těchto správních úřadů. Mimo pravomoc stanovenou tímto zákonem může pravomoc SÚIP vyplývat rovněž ze zvláštních právních předpisů.²⁾ Jedním z takových zvláštních předpisů je zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o zaměstnanosti“). Převážná část oprávnění vyplývající z obou právních předpisů se týká povinností zaměstnavatelů a povinností vyplývajících z pracovně právního vztahu.

Zákon o inspekci práci stanoví, mimo další pravomoci/působnost (jež nemohou být v dané souvislosti relevantní³⁾), že SÚIP spolu s inspektoráty kontrolují dodržování povinností *vyplývajících z právních předpisů, z nichž*

¹⁾ Autor bude v tomto příspěvku používat generického maskulina „ředitel“ namísto používání označování „ředitel/ředitelka“.

²⁾ § 3 odst. 4 zákona o inspekci práce.

vznikají zaměstnancům, příslušnému odborovému orgánu nebo radě zaměstnanců nebo zástupci pro oblast bezpečnosti a ochrany zdraví při práci práva nebo povinnosti v pracovněprávních vztazích včetně právních předpisů o odměňování zaměstnanců, náhradě mzdy nebo platu a náhradě výdajů zaměstnancům.⁴⁾

Zákon o zaměstnanosti pak výslovně stanoví: „Státní úřad inspekce práce nebo oblastní inspektoráty práce kontrolují dodržování pracovněprávních předpisů u

a) zaměstnavatelů,

b) právnických a fyzických osob, které vykonávají činnosti podle tohoto zákona, zejména při zprostředkování zaměstnání a rekvalifikaci,

c) fyzických osob, kterým jsou poskytovány služby podle tohoto zákona.“⁵⁾

Kontrolní pravomoc SÚIP cílenou na výběrové řízení explicitně upravuje zákon o inspekci práce toliko ve vztahu ke kontrole průběhu výběrového řízení či veřejné výzvy k obsazení místa úředníka nebo na obsazení místa vedoucího úředníka územního samosprávného celku⁶⁾. V žádném právním předpise, který upravuje pravomoc SÚIP, autor nenalezl výslovně normovanou pravomoc ke kontrole průběhu výběrového řízení na obsazení pracovního místa ředitele příspěvkové organizace územního samosprávného celku.

Stanovisko SÚIP

SÚIP v dané věci argumentoval ke své pravomoci následovně: „Dle ustanovení § 126 odst. 1 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o zaměstnanosti“) kontrolují oblastní inspektoráty práce dodržování pracovněprávních předpisů (jimiž se dle odstavce 2 téhož ustanovení rozumí i právní předpisy o zaměstnanosti) u právnických a fyzických osob, které vykonávají činnosti podle tohoto zákona, zejména při zprostředkování zaměstnání a rekvalifikaci; vzhledem k tomu, že se jedná o výčet pouze demonstrativní (viz „zejména“), vztahuje se toto ustanovení i na takto nejmenované činnosti. Za činnosti dle výše uvedeného ustanovení lze považovat i činnosti při uplatňování práva na zaměstnání v rámci výběrových řízení ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, podle něhož „účastníci právních vztahů podle § 3 odst. 1 písm. a), c) a d) jsou povinni zajišťovat rovné zacházení se všemi fyzickými osobami uplatňujícími právo na zaměstnání.“ Dle ustanovení § 3 odst. 1 písm. d) „jsou účastníky právních vztahů podle tohoto zákona právnické a fyzické osoby a další subjekty podle zvláštních právních předpisů vykonávající činnosti podle tohoto zákona.“ Odkaz 6) při tom uvádí například zákon č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů. Dle ustanovení § 59 odst. 1 písm. i) tohoto zákona je pak Radě jako

³⁾ Např. povinnosti vyplývající z právních předpisů stanovujících pracovní dobu a dobu odpočinku, k zajištění bezpečnosti práce (§ 3 odst. 1 písm. b) a c) zákona o inspekci práce).

⁴⁾ § 3 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce.

⁵⁾ § 126 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.

⁶⁾ § 3 odst. 1 písm. g) zákona o inspekci práce.

výkonnému orgánu kraje mj. *„vyhrazeno vykonávat zakladatelské a zřizovatelské funkce ve vztahu k právníckým osobám, organizačním složkám, které byly zřízeny nebo založeny krajem nebo které byly na kraj převedeny zvláštním zákonem, včetně jmenování a odvolávání jejich ředitelů a stanovení jejich platu a odměn; k tomu pravidelně jedenkrát ročně projednávat zprávu o jejich činnosti, o plnění jejich úkolů, pro které byly založeny nebo zřízeny, a přijímat příslušná opatření k nápravě.“*⁷⁾

Právní úprava a stanovisko SÚIP

Předně se SÚIP odvolává na ustanovení, které definuje kontrolní pravomoc směrem k právníckým a fyzickým osobám, které vykonávají činnosti *„podle tohoto zákona, zejména při zprostředkování zaměstnání a rekvalifikaci“*.

Zákonem, na nějž se ustanovení odvolává, je zákon o zaměstnanosti. Přestože je zřejmé, že činnost zprostředkování zaměstnání a rekvalifikace tvoří pouze demonstrativní výčet, je potřeba uvést, že část ustanovení, které odkazuje na výkon činností podle zákona o zaměstnanosti („totoho zákona“), je nezbytné vztahovat ke všem právníckým a fyzickým osobám. Z tohoto pohledu by tak musel zákon o zaměstnanosti ukládat výkon konkrétních činností krajům, resp. územním samosprávným celkům. Zákon o zaměstnanosti však krajům, resp. územním samosprávným celkům, žádné takové činnosti v oblasti pracovněprávních předpisů nesvěřuje. Kraj jako veřejnoprávní korporace může být účastníkem právních vztahů podle zákona o zaměstnanosti pouze v případech, které tento zákon výslovně definuje. Těmito právními vztahy jsou podle zákona o zaměstnanosti např. spolupráce státu a územních samosprávných celků při provádění státní politiky zaměstnanosti⁸⁾, na tvorbě a aktualizaci Národní soustavy povolání⁹⁾, zabezpečení spolupráce na trhu práce¹⁰⁾. Tomu, že jde pouze o činnosti, které se týkají veřejnoprávní role krajů (resp. role krajů v rámci tvorby politik) nasvědčuje i důvodová zpráva k zákonu o zaměstnanosti, podle níž: *„Okruh účastníků právních vztahů podle tohoto zákona se rozšiřuje o další subjekty, které vykonávají činnost v oblasti zaměstnanosti a na úseku trhu práce, např. územní samosprávné celky, ale i zařízení provádějící rekvalifikaci, pracovní rehabilitaci a pod.“* Uvedené ustanovení zákona o zaměstnanosti tak není možné využít k dovození kontrolní pravomoci SÚIP.

Zbývající části výše citované právní úpravy vyžadují pro existenci kontrolní pravomoci SÚIP, aby byla právnícká nebo fyzická osoba zaměstnavatelem. Ani odkaz na povinnosti zaměstnavatele však není na místě, neboť územní samosprávný celek není ve vztahu k ředitelům příspěvkových organizací zaměstnavatelem. K výkladu pojmu zaměstnavatel je nezbytné použít ustanovení § 7 zákoníku práce, neboť zákon o zaměstnanosti tento pojem

⁷⁾ Stanovisko SÚIP – nepublikováno.

⁸⁾ § 2 odst. 2 zákona o zaměstnanosti.

⁹⁾ § 6 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti.

¹⁰⁾ § 7 odst. 2 a § 8 písm. b) zákona o zaměstnanosti.

pouze precizuje pro potřeby tohoto zákona¹¹⁾. Přestože toto ustanovení obsahuje odkaz na poznámku pod čarou, nemůže být, s ohledem na fakt, že poznámka pod čarou nemá normativní charakter¹²⁾, dostačující interpretace dovozující pravomoc správního orgánu toliko právě z poznámky pod čarou č. 6, přestože ta příkladmo odkazuje na zákony o obcích a o krajích¹³⁾. Kraj i obec jako zřizovatelé vykonávají zakladatelské a zřizovatelské funkce ve vztahu k právníkům osobám, organizačním složkám, které byly zřízeny nebo založeny krajem/obcí nebo které byly na kraj převedeny zvláštním zákonem, a to včetně jmenování a odvolávání jejich ředitelů a stanovení jejich platu a odměn¹⁴⁾. To z nich však nečiní zaměstnavatele ředitelů příspěvkových organizací¹⁵⁾.

Je možné kontrolní pravomoc SÚIP dovodit?

V kontextu již uvedeného, ergo že nelze dovozovat kontrolní pravomoc SÚIP v této věci ze stávajících právních předpisů, bylo by lze uvažovat o tom, zda jde o mezeru v zákoně/právu. Podle Matese „O mezerách v zákoně či právu lze tedy hovořit tehdy, když na určitý případ, skutkovou podstatu, právo neposkytuje odpověď, jak situaci řešit“¹⁶⁾. V případě, kterým se zabývá tento příspěvek, by šlo mezeru otevřenou¹⁷⁾, neboť v právu neexistuje úprava, která by SÚIP svěřovala pravomoc kontroly postupu zřizovatele příspěvkové organizace územního

¹¹⁾ § 3 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

¹²⁾ Viz např. nálezy Ústavního soudu ČR č. j. II. ÚS 485/98 ze dne 30. 11. 1999: „Poznámky pod čarou či vysvětlivky nejsou normativní, přesněji závaznou součástí pravidla chování (např. nálezy ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR, sv. 1, č. 25, sv. 4, č. 83, sv. 6, č. 105-109). Proto stejně jako jiné části právního předpisu, jejichž posláním je zlepšit přehlednost předpisu a orientaci v právním řádu (nadpis právního předpisu, označení částí, hlav, dílů, oddílů, paragrafů), jsou i poznámky pod čarou pouhou legislativní pomůckou, která nemůže být závazným pravidlem pro výklad právního předpisu a stanovení pravidel chování. Pokud právní předpis nehodlá stanovit takové pravidlo přímo, musí odkázat na jiný předpis nebo jinou formu vyjádření pravidel chování (obyčej, smlouva, morální pravidla, cizí právní předpis atd.).“ dostupný na <https://nalus.usoud.cz/Search/ResultDetail.aspx?id=31733&pos=1&cnt=1&typ=result>, citovaný i Nejvyšším správním soudem např. v rozhodnutí č. j. 7 Ads 327/2018 – 27 ze dne 15. 11. 2018 dostupném na http://www.nssoud.cz/files/SOUDNI_VYKON/2018/0327_7Ads_1800027_20181116184845_20181203152104_prevedeno.pdf.

¹³⁾ Poznámka pod čarou uvádí: „Například zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů.“

¹⁴⁾ § 59 odst. 1 písm. i) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, obdobně § 102 odst. 2 písm. b) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a § 18 odst. 1 písm. b) a § 68 odst. 2 písm. g) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů

¹⁵⁾ Viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 9. 2008, č. j.: 21 Cdo 3863/2007, podle kterého: „Výkon práv a povinností zřizovatele je třeba v pracovněprávních vztazích důsledně odlišovat od výkonu práv a povinností zaměstnavatele; zřizovatel se ani v rozsahu svých zákonných práv a povinností nestává zaměstnavatelem a ani v tomto rozsahu nevstupuje do práv a povinností zaměstnavatele.“

¹⁶⁾ MATES, P.: Analogie ve správním právu, kdy ano a kdy ne. In *Správní právo*, 2014, roč. 47, č. 1-2 Praha: Ministerstvo vnitra ČR, s. 28-49, ISSN 0139-6005, s. 30.

¹⁷⁾ K tomu srov. např. MELZER, F.: *Metodologie nalézání práva: úvod do právní argumentace*.

samosprávného celku. Pokud by se o mezeru jednalo, pak uvádí Melzer, že: „Nástrojem uzavření této otevřené mezery je analogie.“¹⁸⁾ Mates však dovozování pramoci pomocí analogie uvádí: „Není tedy přípustné určovat pomocí analogie rozsah pravomoci a působnosti orgánů veřejné moci, protože veřejnou moc může orgán veřejné moci vykonávat pouze v oblasti své zákonem stanovené působnosti a právních prostředků. Vymezení veřejnoprávních pretenzí správních orgánů musí být zákonem stanoveno enumerativně a chybí-li, nemůže si ji tento orgán rozšiřovat na základě analogie.“¹⁹⁾

V dané souvislosti lze vycházet z předpokladu, že zákonodárce úmyslně nedefinoval kontrolní pravomoc SÚIP, neboť nehodlal definovat možnost zasahovat do práva na samosprávu a ponechat tak zcela na rozhodování samosprávných orgánů, jak budou pracovní místa ředitelů obsazována. Jak poznamenává i Mates „nikoli každé *silentio legis* musí představovat defekt v právu, který je třeba vyplňovat analogií“²⁰⁾.

Současně autor zastává názor, že nelze dovozovat kontrolní pravomoc ani extenzivním výkladem existující právní úpravy. Takový extenzivní výklad by totiž musel rozšiřovat pojem zaměstnavatele i na orgán územního samosprávného celku, což nelze považovat za přijatelné, jak již bylo uvedeno výše. K extenzivnímu výkladu bylo také opakovaně judikováno, že pravomoc správního orgánu nelze dovozovat využitím extenzivního výkladu. Správní orgán musí být naopak při výkladu spíše restriktivní²¹⁾.

Postup zřizovatele příspěvkové organizace

Rozhodnutí zřizovatele příspěvkové organizace o realizaci výběrového řízení je samosprávným rozhodnutím příslušného orgánu územního samosprávného celku, v dané konkrétní situaci rady kraje, které je třeba považovat za projev práva na samosprávu garantovaného Ústavou ČR²²⁾. Zřizovateli příspěvkové organizace totiž žádný právní předpis neukládá, s výjimkou obsazení místa ředitele školské právnické osoby²³⁾, pracovní místo obsazovat vyhlášením

2. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2011. Beckovy právnické učebnice. ISBN 978-80-7400-382-0, s. 230.

¹⁸⁾ Tamtéž, s. 230

¹⁹⁾ MATES, opak. cit., s. 39

²⁰⁾ Tamtéž, s. 31

²¹⁾ K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Aps 5/2012 - 66, podle kterého „Každá zákonem svěřená kompetence by měla být vykládána spíše restriktivně než extenzivně.“ http://www.nssoud.cz/files/SOUDNI_VYKON/2012/0005_9Aps_120_20130124100725_prevedeno.pdf; nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. Konf 25/2012 - 9, podle něhož: „...kompetence každého orgánu veřejné moci musí být stanovena jednoznačně a srozumitelně a nelze ji dovozovat pouze výkladem, byť třeba i velmi extenzivním. Základním atributem právního státu je totiž požadavek, podle něhož veřejná moc může činit pouze to, co zákon výslovně dovoluje.“

²²⁾ Čl. 8 a čl. 101 odst. 4 Ústavy ČR.

²³⁾ § 166 an. zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů.

výběrového řízení, či jinou formou výběru spojeného s přihlašованием zájemců o pracovní místo. Rada kraje/obce tak může (a běžně se tak děje) jmenovat ředitele příspěvkové organizace bez realizace jakéhokoliv výběru.

Není zároveň neobvyklé, že zřizovatelé příspěvkových organizací stanoví pravidla pro obsazování pracovního místa ředitele/ředitelky²⁴⁾. Zřizovatel by měl v těchto případech postupovat dle těchto vlastních pravidel. Autor však zastává názor, že ani jejich nedodržení nemůže být důvodem pro zpochybnění právního jednání jmenování na pracovní místo ředitele příspěvkové organizace. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud²⁵⁾, nejde o „*úkon orgánu územní samosprávy učiněný v rámci výkonu veřejné moci*“ a nelze se tak domáhat ani ochrany v rámci žaloby proti usnesení orgánu územního samosprávného celku²⁶⁾ ve správním soudnictví.

Jak již bylo naznačeno, tak právní předpisy výslovně normují povinnost obsazení místa ředitele formou výběrového řízení toliko, jde-li o školskou právnickou osobu. Podle ustanovení § 166 odst. 2 školského zákona: „*Ředitele školské právnické osoby zřizované ministerstvem, krajem, obcí nebo svazkem obcí, ředitele příspěvkové organizace nebo vedoucího organizační složky státu nebo její součásti jmenuje na vedoucí pracovní místo zřizovatel na základě jím vyhlášeného konkursního řízení.*“ Prováděcí právní předpis²⁷⁾ potom stanoví náležitosti konkursního řízení a konkursních komisích. V případě školské právnické osoby lze toto výslovné stanovení postupu považovat za zásah do činnosti územního samosprávného celku ve smyslu čl. 101 odst. 4 Ústavy, a to tím, že školský zákon stanovuje proceduru, kterou musí územní samosprávný celek realizovat k obsazení pracovního místa ředitele školské příspěvkové organizace a zákon o pedagogických pracovnících stanoví, jaké podmínky musí splňovat osoba, aby mohla být na toto pracovní místo jmenována²⁸⁾.

Nejvyšší správní soud v již citovaném rozhodnutí konstatoval, že jmenování ředitele školské právnické osoby „*na základě vyhlášeného konkursního řízení ve smyslu § 166 odst. 2 školského zákona pak jednoznačně představuje pracovní právní úkon žalovaného jakožto zřizovatele.*“²⁹⁾ Toto konstatování Nejvyššího správního soudu je nezbytné, dle autora, vtahovat toliko k možnosti soudního přezkumu, nikoliv k režimu veřejnoprávní kontroly. Osoba (neúspěšný uchazeč) se tak zcela jistě může obrátit na soud v občanskoprávním řízení.

²⁴⁾ Např. pravidla Rady města Žďár nad Sázavou – viz <https://www.zdarns.cz/media/files/po-ucetni-uzaverky/pravidla-reditele.pdf>; pravidla města Pardubice – viz <http://www.pardubice.eu/urad/radnice/rada/zapisy-z-jednani/2014/zapis-z-83-radne-schuze-rmp-konane-dne-27-01-2014/?file=17381&page=2958764&do=download>.

²⁵⁾ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 161/2016 – 62 ze dne 10. 11. 2016.

²⁶⁾ § 67 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.

²⁷⁾ Vyhláška MŠMT č. 54/2005 Sb., o náležitostech konkursního řízení a konkursních komisích, ve znění vyhlášky č. 107/2019 Sb.

²⁸⁾ § 5 zákona č. 563/2004 Sb., o pedagogických pracovnících a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

²⁹⁾ Bod 18 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 161/2016 – 62 ze dne 10. 11. 2016.

Nelze však ze závěru dovozovat, že by současně byla dána kontrolní pravomoc SÚIP.

Pokud zřizovatel rozhodne k obsazení pracovního místa ředitele realizovat výběrové řízení, pak žádný právní předpis nepožaduje, aby existovaly jakékoliv písemné dokumenty k jeho průběhu. SÚIP však v konkrétním případě při své kontrole požadoval předložení dokumentů, které prokazují průběh výběrového řízení a dovozoval, že jejich případné nepředložení spíše naznačuje, že mohlo dojít k nerovnému přístupu k uchazečům o pracovní místo ředitele příspěvkové organizace. Tento nerovný přístup spatřoval v postupu, kdy v rámci prvního kola (tzv. administrativního) byli z dalšího průběhu výběrového řízení vyřazeni tři uchazeči, resp. zejména uchazeč, který dal podnět k zahájení kontroly.

SÚIP svým postupem de facto naznačuje, že kraj (rada kraje) v případě, kdy nepozve k pohovorům v rámci výběrového řízení všechny přihlášené uchazeče, kteří splní podmínky stanovené Radou kraje, pak jde o nerovný přístup (či diskriminaci). Takový pohled je nezbytné odmítnout i z ryze praktického pohledu, resp. takový pohled je třeba považovat za zcela absurdní. Pokud by se totiž o místo ucházelo např. 20 osob, které by všechny splňovaly podmínky vyhlášeného výběrového řízení, nelze požadovat, aby se všechny tyto osoby musely účastnit všech kol výběrového řízení. Je zřejmé, že v této situaci bude pozván k osobním pohovorům (do dalších kol výběrového řízení) pouze menší počet těch, kteří nejvíce budou naplňovat představy zřizovatele o osobě ředitele. Ostatní uchazeči budou bez dalšího z dalšího průběhu výběrového řízení vyřazeni, přestože splňují podmínky vyhlášeného výběrového řízení.

Závěr

Pokud by závěr o pravomoci SÚIP v případě výběrového řízení na obsazení pracovního místa ředitele byl pozitivní, tak by současně muselo být možné, aby SÚIP měl rovněž kontrolní oprávnění ve vztahu k ukončení působení na pracovním místě ředitele. Zřizovatel však je oprávněn ředitele odvolat bez uvedení důvodu, není tak zřejmé, co by v tomto případě SÚIP kontroloval. Obdobně jako v případě výběrového řízení, kdy zřizovatel sice výběrové řízení vyhlásí, ovšem nevede o jeho průběhu žádnou dokumentaci, neboť to po něm žádný právní předpis nepožaduje.

Autor zdůrazňuje, že výše uvedený názor se vztahuje toliko na postup SÚIP jako orgánu veřejné správy při výkonu veřejné moci - kontroly. Totiž, jak může autor shrnout svůj názor, SÚIP nemá pravomoc k provádění kontroly způsobu (ani s odkazem na podezření z diskriminačního jednání) výběru ředitele příspěvkové organizace zřizované územním samosprávným celkem, a to ani v případě, kdy rada kraje/obce vypíše výběrové řízení. Není totiž zaměstnavatelem ředitele a právní předpisy ani jinak nenormují pravomoc SÚIP v této věci a tuto pravomoc nelze dovodit ani přípustným výkladem právních předpisů.

V tomto příspěvku není vůbec polemizováno s přípustností soukromoprávní žaloby a problematikou důkazního břemene při případně namítané diskriminaci některého z uchazečů ze strany zřizovatele příspěvkové organizace.

Shrnutí:

Autor se v příspěvku zamýšlí nad otázkou, zda Státní úřad inspekce práce má pravomoc kontrolovat způsob výběru ředitele příspěvkové organizace územního samosprávného celku. Analýzou zákonů o inspekci práce a zákona o zaměstnanosti dospívá k závěru, že taková pravomoc není těmito zákony definována a nelze ji rovněž dovodit. Současně zastává názor, že se nejedná o mezeru v zákoně, neboť zákonodárce hodlal zcela respektovat právo územního samosprávného celku na samosprávu v této oblasti.

The selection of the director of an contributory organization established by local self-government unit and control competence State Labour Inspection Office – summary:

In the article, the author deals with the question whether the State Labour Inspection Office has the power to supervise the selection of the director of an contributory organization established by local self-government unit. By analysing the Labour Inspection Act and the Employment Act, he concludes that such power is not defined by these Acts and cannot be inferred. At the same time, he takes the view that this is not a gap in the law, since the legislator intended to fully respect the right of the region authority to self-government in this area.